

**Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis In Qvatuor
Partes Distributæ Pars ...**

In qua de Virtutibus in Communi, & Theologicis, Fide, Spe & Charitate, nec
non Virtutibus Cardinalibus, præsertim Justitia & Jure, ac Religione
ceterisq[ue] annexis, & Vitiis Oppositis in particulari breviter & dilucidè
tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1663

Quæst. I. De Requisitis ad Statum Religiosum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72941](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72941)

da; patiantur autem hanc interpretationem.

70. An potestas dispensandi & commutandi vota extendat se ad iuramenta? Negat Lessius l. 2. de iuramento c. 42. dub. 12. n. 60. & alii, eò quod votum & iuramentum sint disparata, nec unum comprehendatur sub alio in propria ver-

borum significatione, ultra quam non sunt privilegia extendenda. Affirmat non improbabiler Suarez de irritat. vot. l. 6. c. 14. n. 6. & alii, si ratio sit de iuramentis Deo factis, quibus nullum homini jus acquiritur, eò quod hæc videantur inducere rationem voti. Quod certius est de iuramentis confirmatoris voti, seu accessoriis ad votum, qui enim potest tollere principale, potest & accessorium.

DISPUTATIO QUINTA.

De Statu Religioso.

QUESTIO I.

De Requisitis ad Statum Religiosum.

I. Quid statum hic.

STATUS hic non accipitur pro quavis conditione, in qua homo perstat & permanet: juxta quam status accceptionem, dictus est status innocentiae, legis naturæ, status hujus vitæ &c. sed status hic accipitur strictius pro conditione vitæ immobilis, per quam alteri adstricti sumus. Sic D. Thomas 2. 2. q. 183. art. 1. & alii communiter dicunt esse tres status, videlicet Episcopatum, qui Ecclesiæ, Religiosorum, qui divino cultui, & Conjugum qui sibi mutuo obstricti sunt pro tota vita.

2. Item Religio. Nomen ergo Religionis hic non sumitur pro virtute, quæ Deus colitur, nec pro forma cultus omnibus communis, vel pro talis formæ professione, per quam homo mancipatur divino obsequio, quantum est necessarium ad salutem, unde dicitur Religio Christiana: sed pro particulari forma & professione, quæ homo ex libera sua voluntate penitus se divino addicit obsequio. Hæc supponit omnia ad quæ obligat communis Religio, & insuper quædam alia superaddit, quæ ad perfectionem conducunt, hujusque professores vocantur Religiosi. His notatis

3. Ad eam requiruntur tria vota generalia. Dico ad essentiam Religionis perfectæ & completæ requiri tria vota perpetua perpetuitatis, castitatis & obedientiæ & approbationem Ecclesiæ. Prima pars probatur: quia cum juxta communem omnium fidelium sensum Religio sit forma quædam seu obligatio ad formam vitæ ducentis ad imitationem Christi & charitatis perfectionem: hæc autem perfectio obtineri moraliter non possit, nisi bona externa, carnis voluptates & propriæ voluntatis usus, tamquam præcipua perfectionis impedimenta, amoveantur, hinc ad statum Religiosum moraliter necessaria sunt tria vota, per quæ

animus à prædictis impedimentis stabiliter & permanenter liberetur & perfectioni acquirendæ adaptetur.

Ideoque de voluntaria paupertate Matth. In Scriptura 19. dicitur: si vis perfectus esse, vade vende omnia, qua habes. Et de castitate ibidem, sunt eunuchi, qui seipso castraverunt propter regnum celorum: & clarius 1. Corinth. 7. Apostolus multis inculcat statum matrimonii obesse perfectioni: statum autem castitatis efficere, ut Deo vacari possit. De obedientia habetur ad Philippen. 2. quod Christus factus sit pro nobis obediens, qui utique dedit formam status perfectionis. Unde Matth. 16. dicit. Si quis vult post me venire abneget semetipsum.

Hinc Sacerdotes non sunt eo ipso Religiosi: quia non faciunt votum paupertatis, aut rigorosæ obedientiæ, & ideo non offerunt se Deo in perfectum holocaustum, sicut faciunt illi, qui per obedientiam consecrant animam Deo, per castitatem corpus, per paupertatem res externas. Et sic expediunt se ab omnibus, quæ non sinunt liberè animam ad perfectionem aspirare, & in bono se exercere.

Secunda pars, scilicet quod requiritur etiã approbatio Ecclesiæ, probatur ex communi usu & sensu Ecclesiæ; & ratio est: quia sine hac approbatione non potest esse status spiritualis distinctus à communi statu Christianorum, sed omnes essent merè laici subiecti potestati sæculari. Ergo cum status Religiosus sit spiritualis, dependet ab approbatione Ecclesiæ: hæc enim mediante dependet à Christo: & sic Religiosus obedit suo prælato, tamquam Christo, seu tamquam à Christo potestatem habenti & ejus vices gerenti.

Nec obstat, quod Religio dicatur consistere in tribus votis substantialibus: hoc enim intelligendum est de eo, quod requiritur ex parte voventis, utra quod ex parte suscipientis requiritur auctoritas, ut per se satis patet.

Dices: potest se quis alteri subicere per tria vota: ergo approbatio Ecclesiæ non est necessaria ad essentiam Religionis. Resp. N. C.

19. dicitur: si vis perfectus esse, vade vende omnia, qua habes. Et de castitate ibidem, sunt eunuchi, qui seipso castraverunt propter regnum celorum: & clarius 1. Corinth. 7. Apostolus multis inculcat statum matrimonii obesse perfectioni: statum autem castitatis efficere, ut Deo vacari possit. De obedientia habetur ad Philippen. 2. quod Christus factus sit pro nobis obediens, qui utique dedit formam status perfectionis. Unde Matth. 16. dicit. Si quis vult post me venire abneget semetipsum.

4. Unde sacerdotes non sunt eo ipso Religiosi.

5. Insuper requiritur approbatio Ecclesiæ.

6. Quo sensu consistat in tribus votis essentialibus.

6. Cur subiectio per tria vota alteri

facta non
sufficiat ad
essentiam
Religionis.

N. C. quia illo casu superior non habebit potestatem spirituales & Ecclesiasticam, sed merè naturalem & ab altero susceptam, & tantum ex vi voti tenetur vovens ei obedire, non autem ex vi jurisdictionis.

Unde non poterit ei infligere penam spirituales. Deinde per illam potestatem non repræsentabit Christum, nec ejus vires geret: cum ab illo potestatem non acceperit. Præterea si quis alicui communitati tali modo esset præpositus, status ille non esset tam immobilis: quandoquidem talis communitas & congregatio facile possit dissolvi, si nimirum superior renuntiaret juri suo, vel si, eo jure suo spoliato, subditi nollent alium eligere; ergo dicta approbatio est essentialis completo statui Religionis.

Nota I. non esse necessarium, ut hæc approbatio immediatè fiat à Pontifice: nam antiquæ Religionis videntur ab Episcopis approbatæ. Postea tamen Pontifici totam hanc causam sibi reservarunt, ut patet ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. & Concilio Lugdunensi sub Gregorio IX. Unde patet vota Religionis non approbatæ ipso facto esse irrita, uti & vota paupertatis & obedientiæ emissa in Religione non approbata: quia illa dicuntur intrinsecum ordinem ad superiores in Religione. Idem probabile est de voto castitatis: quia non censetur Ecclesia illud acceptare nisi sine Dei, quando fit in Religione, quam prohibet: nec videtur vovens intendere se obligare, nisi ad castitatem in Religione servandam. Si tamen absolute intendat vovere erit validum. Ita Lessius c. 41. dub. 1. n. 14.

Nota II. Secundum Doctores & antiqua jura ad statum Religiosum requiri solemnitatem votorum: sed hæc per se non est necessaria, modò vota simplicia acceptentur ab Ecclesia & emittantur in aliqua congregatione approbata: quia solemnitas votorù solo jure Ecclesiastico est introducta: ergo si Ecclesia vota simplicia in ordine ad statum Religiosum acceptet, per illa fient veri Religiosi, qui in aliqua Religione approbata illa emiserint. Constat hoc ex Constitut. Gregorii XIII. quæ incipit, *Ascendente Domino*, quæ statuit, ut clerici Societatis Jesu pro Religiosis habeantur, & contrarium vetat doceri sub poena excommunicationis & inhabilitatis ad omnia beneficia & officia Ecclesiastica. Et licet in illa societate non sit ultro citroque stabilitas & obligatio (quia Societas non obligatur Religiosis, etiam si Religiosi obligentur Societati, ut non possint dimissionem datà operâ procurare) Pontifex tamen potest dispensare in solemnitate votorum, ut dictum est, adeoque potest dispensare in hac stabilitate, aut eam non requirere, quantum est ex parte Religionis, ut possit liberè & justas ob causas suos dimittere. Vide Lessium c. 41. dub. 1.

QUÆSTIO II.

De Religiosorum Diversitate, Perfectioribus, & qui eas ingredi possunt?

SUPPONO diversitatem non provenire ex votis essentialibus aut approbatione Ecclesiæ: quia hæc omnibus sunt communia.

DICO I. Diversitas Religionum provenit ex particulari sine cujusque ordinis: quidam enim instituti sunt ad functiones vitæ cõtemplativæ, ut sunt omnes Ordines Monachales, scilicet *Basilii, Benedicti, Bernardi* &c. Alii, ut se occupent in functionibus vitæ activæ, v. g. ad servitium pauperum, defensionem Ecclesiæ &c. Alii denique in functionibus vitæ tam activæ, quam cõtemplativæ, ut sunt Ordines mendicantes.

Secundò provenit illa diversitas ex particularibus ritibus, quibus Ordo quilibet utitur ad vota essentialia melius observanda, ut sunt diversitas habitûs, statutorum, asperitatum &c. etiam inter ejusdem regulæ professores, quæ diversitas non modicum est ornamentum Ecclesiæ & ad hoc ordinatur, ut quisque secundum capacitatem & desiderium perfectionis possit eligere Religiosum sibi magis convenientem.

DICO II. Si perfectio Ordinis desumatur à fine, perfectiores sunt, qui insuntur contemplationi, quam qui tantum se dant actioni. Patet ex illo Christi: *Maria* (dedita Ordini contemplationi) *optimam partem elegit*. Illi tamen sunt tamen, qui utrique simul insuntur, id est, contemplata in proximorum salute expendant, sunt ceteris perfectiores, ut patet exemplo Christi, qui orationi conjungit prædicationem & alia opera, procuranda proximorum saluti idonea.

DICO III. Si perfectio Ordinum spectetur ex mediis, quibus tendunt in finem, illi sunt perfectiores, sive sint contemplativi, sive activi, vel etiam mixti, qui aptioribus mediis ad finem intentum contendunt. Unde, ceteris paribus, quod major urget obedientia & paupertas, eò Religio est perfectior.

Quod attinet ingredientibus, certum est posse omnes & solos illos ingredi, qui sunt sui juris. Unde primò Episcopi, qui sunt obligati suis Ecclesiis sine licentia Pontificis probabiliter invalide profitentur votum tamen Religionis ab eis emissum, est validum: quia fieri potest, ut illud, & ipsis, & Ecclesiis sit melius, adeoque si voverint, tenebuntur Pontifici indicare & obtentâ licentiâ ingredi.

Secundò conjuges consummato matrimonio sine mutuo consensu invalide profitentur. Patet ex c. *Quidam* & c. *Placet*. De conversione conjugatorum. Qualiter autem fas sit ingredi sine consensu partis ante cõsummationem matrimonii: item qualiter ex mutuo

7.
Approbatio
hæc an im-
mediatè
à Pontifice
facienda.

8.
Item an ne-
cessaria sit
votorum so-
lemnitas.